

III 14.

En vacker Sjömans visa.

Och jag som många andra på hafvet vida män
På långt ifrån min hemort på oceanen blå
Bland främlande nationer jag söka skall mitt bröd
Företan någon vänskap som tröstar i min nöd

En främling får jag vara bland engelsmän här
Ja Afrikanska neger som stou mitt sätt skapar
Här finns och spanjorer ja danskar äfvenså
Af alla slags nationer under himmel den blå.

När jag från hemmet reste en vän jag hade då
Och henne i mitt hjärta för varje dag jag bar
När som vinden blåste och sjön mot skippet slog
När som jag vid roret och på utpiken stod.

Men när som vaktar den var ändad och jag fick tö-
Jag drömde om den vännen som engång skulle bli min
När jag blef uttömd att segla reffas skull
Då sprang jag utåt nacken för att sköta om mitt kall

En rose från Ostindien till England vi gick
Ett brev utaf min bröder så vänligt jag fick
Han sade gode bröder jag dig berätta kan
Din flicka hon har tagit sig en annan fästman

Ingen kan begripa hur ledsen jag då blef
Jag tänkte på den tiden du hon om till mig skref
Jag öfverläste brefven de jag af henne fått
Hvar stod då orden du bar mitt hjärta fäst.

Jag önskade tillbakapå oceanen blå
Och genast det bestöto ej mer till hemmet på
Snart tager jag mig hyra och till Amerika far
Men jag vill engång skada ännu min gamla far.

2. Derför jag hemreste den kalla vintertid.
Ty någon stinlands flicka nummer skall narra mig
Ty deras kärlek varar knappt en månads till
Men blir man längre borta då ha de ändrat sig
Nu har jag åter hemmit till denna visans slutt
När ången börjar grönas då far jag åter ut
I oceanen blå på neptunus vilda fält
Det är nu så förordnat vår Gud har det så ställt.

4. Der gingo två flickor i rosens lund
De plöskade blader och blommor
Den ena var af hjärtat så glad
Den andra var sorgen och bedröfvad.

Den rika hon till den fattiga så
Gjvar för är du sorgen och bedröfvad
Sörjer du far eller sorgen du mor
Elsar har du förordat din ära.

Inte sörjer jag hvarken far eller mor
Och Herren har bevarat min ära
Men aldrig mest så sörjer jag den fagra ungerskan
Den vi båda ha kallat så nära.

Ungerskan hon stod ett stycke lifvifrån
Och höjde hvidt gungfrunna talle
Ack store Gud som i höga himlen bor
Attse nu hvilkendera jag skall toga.

Och ungerskan har steg ett stycke längre fram
Och räckt åt den fattiga handen
Se här har du min hand min ära och min tro
Se här har du mitt redeliga hjärta.

3. Ack ungerskan, ack ungerskan hvad gjorde du nu
Som händer åt den fattiga räkta
Som icke kunde ta mig som rikedomar har
Och låta den som fattig är bortresa.

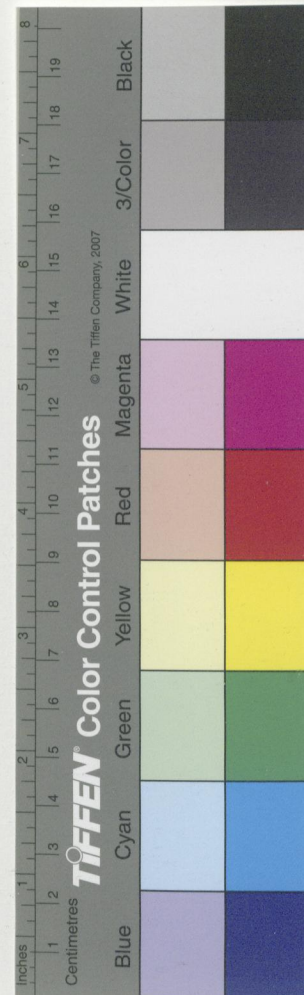
Och hur kunde jag ta dig som rikedomar har
Och låta den fattig är bortresa
Och låta henne sörja i alla sinnes dar
Och bära denna sorgen till grafven.
Ty rikedomar är ett lån utaf Gud
Men fattigdomen är en belöning
På riket som du är så fattig kan du bli
En fattig kan väl också blifva riket.

3. Hon bröder lät oss stämma att upp en munter sång
Ty vi är åter hemma ifrån en resa lång
Och åter är på på dess jord :||
Allt den friska Nord.

Med ljust mod vi gingo ombord så munterlig
Och förtig vind vi fingo och vinden fristar sig
Vi lätade vårt ankars upp :||
Och gick med gyllne knopp.

Med saknad ogat vände sig ifrån vår hembygdstrand
Och tygt en hälsning sände hem till väst poststrand
Der mängen vän vi lemnat har :||
Som så Bert saknat har.

Och hägen den bortvändes och vår a plick ombord
Och seglen stypva spändes efter kommandor.
Och att ombord vi gjorde klart :||
Här ingen möda spart.

4. Briggen med fjellde segel styr bort med häftig fart
Utgått över hafvets spegel och land försvinner snart
Der vänta jämnt vårt slutna mod:!!
Vi fin ske sjöman god.

Men vi Neptunes söner passera här en snart
Och hjälper inga böter vi döpas med en fart
Sen hålla vi en dopkalas:!!
Med våra loddiglas.

Men vi Neptunes söner som genom tropiken går
I briggen silfver fana vi många flygfis få
Som hoppa djärft mot briggens dag:!!
Sakna kin död med fog.

Vi malkas Afrika busten, staden kap goda hopp.
Och vi med några förutskick ska tappelbargets lopp
En eftermiddag vi kom in:!!
Helt för en laker vind.

Tre veckor vi der lågo och laddade vår last
Och staden väl besägo en härlig hviloplats
För dem som till Östindien går:!!
Se där för friskning far.

Tills vi omsider giings med frisk vind till sjö
Starkt storm vi genast fring råkt utanför på oss.
Men vi bekämpa den med mod:!!
I tröstlig blick vi stod.

Jag är unge sjöman som glad och lustig är
Jag lefver väl och lycklig ej räknar på besvär
Sjunda min skuta iff
Sjunda min skuta ila fram till hemmets kust.

Ej kärleks sorg, bekymmer ännu bemärkt min själ b.
Jag är en liten lymmel som Ryssar ofta stjäl:
Wiset båtsman på mig grälar mig bannas många
Då jag mig glatt ontundlar och trallar på min sång:
1.

Men upp och sefv pumpa, och seglens besta
2. Med samma takt vi pumpa, med samma takt vi gå:
1. Neptunus är nu vredor mig spjolar uti lå
Jag gladt ur vattnet träder och trallar på min sång:
Ti kuss mot hemmet styres att putsas nött och pätt
På fläckorna vi tänker oss trallar på vår sång
Hurra ostraja:!!
Hurra ostraja ila fram till hemmets kust

Jag gick mig ut i lunden att höra fåglars sång
Der näktargalen spelade att den hufva blang.
Och turturdufvan hördes uti en annan del
Och hennes ljud utförde att hon der ensam var.

Jag stannade och höjde på denna sorgsbång
Tills mina kärlekstårar på mina kinders rann
När jag med sorg betänker hvad kärlek innebär
Helst när som den uppridning mellan två vännar är

Om äkten skapsinstiftare, den hemmets slaka monst
Som hafver inplanterat den kärleken så stark
Att ingen häftig låga den skamma öfvergår
Och ingen mänskoplåga ej beder der förslat

Ack om jag hade vingar som turturdufvan snällt
Och fring flyga fjärran dit solen går om kväll
Så kunde jag ej funna en sådan kärlekstvän
Som jag för alla älskat har näst Gud i himmelen

6. Stäm in och hjälps mig sjunga som vet hvad kärlek är
Med mun osterä med tunga hvad denna visan lär
De flickor att berömma som sin vän kalla kär
Min flicka jag ej glömmes så lång jag lever här

På alla orklar bli jagade ja all slags spel och sång
Och alla fåglar över mitt land på en gång
Det mig ej glädja kunde enot din Gudsfröjd
Min vän du endast hjälpa att berömma mig

Det ord jag mig påminnes i skriften tecknade
Att ingenting är holare af allt hvad jorden bär
Du vara ett sällskap allt med sin lilla vän
Det kan jag och bedröma för Guds himmel

Så när jag uti sällskap med andra flickor är
Och sedan efteråt tänker på dig som du var
Så faller mig och sinne för allt hvad jorden bär
Nå jag för i mitt minne att du mig kärast är.

Ack om jag hade englarödt och tunga att jag stas
Jag kunde ej uttala det stora kärlekssas.
Som för den flickan kära har svikit i mitt bröst
Jag önskar dig den ära som kärleken besvärar löst.

Tänk ej mitt kärleksminne det byts om hvar dag
Att älska både här och där, nej det är ej min lag
Den som till mig bär kärlek som är af bästa slag
Det fast tar jag mitt hjärta till dess jag lägger mig.

Fast jag ostadigt vundrat uti min ungdom är
Har jag allt fått erbara och bättre lärt påstå.
Att världen hon kan bära en ungling uti sig
Att lygd och sedar bär och bär stadadig.

Det ej så hastigt ändra vår vänskap som är kär.
Låt mig få något minna om kärlekstiden jag bär.
Jag kan ej afsked taga af dig min lilla vän
Låt mig få med dig vara jag glömmes dig ej än.

En liten tid jag varit i sällskap med dig
Din ögon har bedröjat mitt hjärta från gylat mig
Jag måste nu omvänd mitt sinne och mitt min
Och lemna kvar min lilla vän som hon blifver st.

På solens middagstälas de ge en ljusblå
På går en segelfågel som står på fridagstall.
På går en tacka lika som ren är jordens sköt
Liktom en unge flicka med diggers purpur.

På ung och oförståndig jag mig en räkna för
En ungling helt okunnig om kärleken 20 år
På vågar jag att skriva på ord af ämt beja
Till dig min ros och flicka om du mig hälsar.

Du är väl något yngre uti din blomstringår
Doch kanske jag är tyngre och ringa aktad här
Men om jag ej är värdig att blifva i din famn
För låt att jag är dristig vill bli din fast man.

Att oförpåkända hjärta du finna skall hos
Men det gör mig stor smärta om du ombyttes dig
Men vill du bli min flicka så kaller jag dig
Om Gud vill det så skicka och hans befall så är.

Noz vill jag gärna vanta på dig i några år
Om vinnas skall min lycka att jag dig äga får

8. Väx upp min lilla blomma så skönt som ett palmträd
Den dag kan också komma min längtan blir belönt

Har Gud tändt upp en kärlek smellan dig och mig
Och dina vänners hindra dig till att äga mig
Så vill jag dem försäkra att det dem vännas far
Ja de kan det få ångra i alla sin ar.

Har finns väl flickor många ja många tusentals
Men det mig intet gläder att göra många val
Men Gud väljer mig make till mig få äga den
Det vill jag ej försäkra att be dig engång än

Den bästa vän som borta är du vet ej hur han när
Känka af storm och oväder han blott och vater till

Du är en vän af älskhet de tala väl om dig
Hvar gång jag dina ögon ser mitt sinne rörs på mig

Din kind är så som vallmoros din mund är sockerört
Ty aldrig jag i världen har närmare kan glömma dig

Man kom och följ mig ned till stranden där står
Så gör jag dig min högra hand och ser så skilt
Adjo, farväl för denna gång min lilla älska ros

Men till här inte är så lång jag måste bort min kär
Det är väl rätt för denna gång du får mitt öga se
Du hör min omma klaga röst kanhända aldrig

Man ett vill jag påminna dig när stormen dalarn till
Att du där ned till stranden går det kostar dig ej svart

Jag går i tusen tankar och söker den jag ej kan få
Som vidt kring världen vankar för dig jag söjer mig
Den sorg som jag i hjärtat bär för dig min vän 2a
Det valla falska människor som dertill orsakar.

Hade jag aldrig skådat dig dit ansigt och dina ögon
Så har jag aldrig kommit i kammaran där du lög
Så har jag varit lycklig och fri från sorg och sorg
Den dagen kommer aldrig som gör mitt hjärta

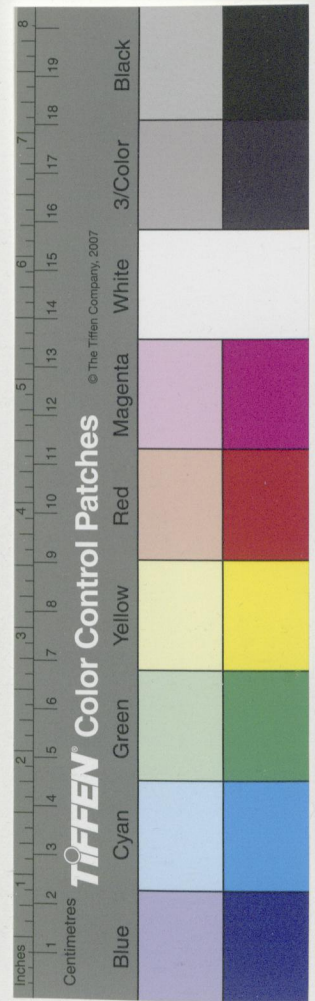
Du är den enda flicka som jag har satt min blick uppå
Du är den enda lifa som jag har skådat nå
Ja det är sant försäkras jag och säger i fast tro
Du är den enda flickan som uppå jorden bor.

Jag ser så många lifa i öde mark så dårlig
Jag söjer mig till döden om jag dig ej kan få
Men skulle döden träffa mig så då blir skuldendin
Tro aldrig här i världen att du går ner mitt sinne

Din fader kan väl säga du är af all för ringa stam
Du är ju allt för fattig du äger ingenting
Men det kan vara tillika bra en fattig som en rik
Att gifta sig för penningar är stort bedrägeri

Nu slutar jag att skriva och buder dig en ömt
Fastän du mig förskjutes men jag dig älskar så
Min hand är trötta min ^{hals} ~~hals~~ är besatt min ^{hals} ~~hals~~ har jag be
Nu berder jag till Herren han hjälper mig till sist

Men hellre vill jag vandra den långa väg med
Än vara i en sällskap där falska vännar är

10. Ja går jag ut i ödemark och där mitt hjält uppsatta
Förhvarje ord jag talar af skogen svar jag för.

10

Af med. kand. Georg Bremer.

upptecknade 1888 i ~~1890~~ 1890

Torgas.

